

Az ünnep árnyéka

Nem régen jelent meg Pongrátz Gergely Corvin köz, 1956 című könyvének új kiadása. A szerzőt, kötete kapcsán kemény kritika érte napilaptársunk hasábjain. Más sajtóorgánumban neves ellenzéki politikus bírálta Pongrátz Gergelyt. A Magyarországi Politikai Foglyok Szövetsége, a POFOSZ vezetője, 1956 októberének egyik vezéralakja a szövetség Columbus úti székházában válaszolt lapunk kérdéseire.

Pesti Hírlap
192. X. 19

PH-INTERJÚ

„Új kiadásban jelent meg könyve, a Corvin köz, 1956... Nehezen érthető...”, hogy Pongrátz az új kiadásban miért nem korrigálta nyilvánvaló tévedéseit...

Pongrátz mániákusan visszatérő állítása, hogy Maléter Pál a forradalom, sőt a magyar történelem *árulója*... Megalapozatlan állítás, hogy Maléter két lefogott corvinistát pisztolyával agyonlőtt, s a többi 28 lefegyverzett fiatalat kiutasította, kiszolgáltatva őket a szovjet páncélosoknak, ami további hét felkelő életébe került...

A forradalom másik *árulója* — a könyv szerint — Iván Kovács László, a szerző egykori közvetlen bajtársa, aki történetesen szintén a kádári hegytelenség áldozata lett. Ő sem tudja megvédeni magát az ellene felhozott vádakkal szemben... Iván Kovács a valóságban a *pesti srácok* egyik legismertebb, legkedveltebb, legtekintélyesebb személyisége. A legtöbb forrás szerint Iván Kovács volt október 30-ig a Corvin köz vezetője... Minderről Pongrátz nem tesz említést, leírásában Iván Kovács egy kicsinyes, becsúgyó, jelentéktelen, szánalmas figura, aki árulóvá lesz.

Az új kiadásból még inkább hiányzott a tolerancia, s ényiben 1956 szelleme is. A Nagy Imre és társai újratemetését megrendező TIB alapító tagjait például keresetlenül *reformkommunistáknak* nevezi, akik — szerinte — a hatodik, üres koporsóval *a forradalmat akarták örökre eltemetni*... Sokat élt odakint, emigrációban, s ahogy hazatér, a régi frontharcos szemével tekint körül. És mit lát? Hogy október 23-án nem '56-ot ünneplik, hanem a köztársaságot. *Anyám, mi nem ilyen lovat akartunk!* — kiált fel keserűen... De aztán feláll tróasztala mellől, seprűt ragad, és a Magyar Rádió

elleni kormánypárti tüntetés élére áll. Most úgy érzi *mint ha '56-ban lennénk*... Szilasy György kormánypárti képviselő és egy másik fiatal tüntető a vállára emeli... És ő ott, a magasban elégedetten nyugtázza: *Honfitársaim! 1992-ben nagyobb eredményt értünk el seprűkkel, mint 1956-ban gépfegyverek-

kel!* (Magyar Fórum, szeptember 3.) Sajnálatos, hogy a politikai pályára lépett volt felkelő-parancsnok ily kevésbé tud különbséget tenni a rádió két ostroma között.”

Népszabadság, szeptember 15. A cikk szerzője Eörsi László.

— Támadják...

— Mit akar, mit válaszoljak?

— ...

— Ki az, aki megtámadott? Miért nem ő volt a Corvin közben? Pofátlan emberek! Ez az ember mikor csatlakozott a forradalomhoz, ha egyáltalán csatlakozott? Vajon, ha lőtt, kit lőtt? El vagyok készülve a további, az újabb támadásokra. Állatok elébe. Az oroszok is támadtak ötvenhatban meg az ávosok. Aki fél a kutyától, azt a kutya megharapja. Hát vigyázzanak ezek az elvtársak, mert én egy harapós kutya vagyok. Még ma is. Nem félek tőlük.

Agronómus a végzettségem, állattenyésztő. Ötvenhatban a selypi cukorgyár mellett dolgoztam, egy állami

gazdaságban. Huszonegyedikén reggel tudtam meg, mi van Budapesten. Azonnal indultam haza. Egész napos út után, éjjel körül érkeztem Erzsébetre, a bátyám lakására, és huszonötödikén reggel

hat órakor már bent voltam a Corvin közben. Nem úgy érkeztem mint parancsnok, mint főparancsnok, hanem odamentem egy fegyverrel lőni. Hát, mit vetnek a szememre? Hol voltak azok, akik most a szememre vetik, hogy nem az elejétől én voltam a Corvin parancsnoka? Hol voltak akkor?

— Mit gondolsz, ezek a támadások csupán Pongrátz Gergely személye ellen irányulnak, vagy...

— Van ennek egy mélyebb vonulata. Nem politikai elmentérről, inkább világnézeti különbségről van szó. Mindig hangsúlyozom, hogy nemzeti alapon állok, magyar vagyok. Erre azt mondják, „túlságosan magyarkodom”. Túlságosan nem lehet magyarkodni. Azok a bajtársaim, akik ott haltak meg mellettem, mennyire magyarkodtak? Annyira magyarkodtak, hogy az életüket adták a magyarságukért, a hazájukért. Akik ilyesmiket beszélnek, mint túlságosan magyarkodni, nem tudom másnak nevezni, mint söpredéknak. Nem lehet eléggé magyarkodni. Ezt vegyék tudomásul! Ez az én álláspontom.
